

вий участък на позицията и настръдчаваше подчиненитѣ си.

— Виновия, ваше сиятелство куршума и въ окопитѣ го намира, му отговорихъ азъ.

— Истина е това, ваше сиятелство, прибави Чилиевъ, като му разказа за вчерашния случай въ окопа на 3 я рота.

— Поздравявамъ ви, се обърна княза къмъ мене, вий твърдѣ щастливо сте се отървали.

Трѣбва да кажа, че Князъ Вяземски охотно встъпваше и водеше разговоръ съ най младшия прапорсчикъ. Той се отнасяше къмъ младшитѣ снисходително, а къмъ старшитѣ — почтително.

Азъ разказахъ моя планъ на княза и Чилиева и молихъ да ми се разрѣши да го приведа въ изпълнение. Забравихъ да кажа, че тукъ бѣше и Штабсъ-Капитанъ Поповъ, който не можалъ да се стѣрпи отъ да не дойде при ротата си и вземе участие въ боя, при всичко, че раната му не бѣше заздравѣла. Поповъ прѣвъ се иска за изпълнимостѣта на моя планъ и, когато Князъ Вяземски и Чилиевъ го одобриха, той изяви желание да вземе участие въ това нападение на турскитѣ стрѣлци и ржководи командата. Княза, обаче, го разубѣди въ това му намѣрение, като посочи на болния му кракъ, който можеше да го накара пакъ да се върне въ Габрово.

Азъ се върнахъ при ротата радостенъ. Едвамъ що бѣхъ седналъ, свирна не далеко отъ мене куршумъ и удари въ нѣщо.

Опълченеца Петровъ, блѣденъ като смъртъ, започна да вика.

— Охъ, убиха ме, убиха ме, умирамъ!

— Защо викашъ? му казахъ азъ, като се приближихъ до него. Не се бой, такъвъ юнакъ, като тебе, и граната не може да го свали.

Тѣзи мои думи утѣшиха и окуражиха ранения, който сконфузено започна да се смѣе. Смѣхътъ му, обаче, приличаше на плачъ. И не бѣше за чудение това. Петровъ бѣше дѣте на 17—18 години.